

Poppetje Gezien,
Kastje Dicht

Poppetje Gezien,
Kastje Dicht

Marco van den Wildenberg

Schrijver: Marco van den Wildenberg
Coverontwerp: Marco van den Wildenberg
ISBN: 9789403636283
© Marco van den Wildenberg

1 Voorwoord

Het plan was om het bij mijn laatste boek te laten. De operatie was achter de rug, en het herstel verliep voorspoedig. Ik had er alle vertrouwen in dat de kanker zijn lesje nu wel geleerd had, en mij voortaan wel met rust zou laten. Het enige wat me nog te doen stond was herstellen, en dan mijn leventje weer oppakken.

Op zich zat ik er niet ver naast, op één puntje na. Mijn leventje oppakken bleek niet zo eenvoudig te zijn. De kans dat de kanker terug zou komen, bleef vrij groot aanwezig. Het was niet de vraag “of”, maar “wanneer”. Ook hiermee kon ik wel leven. Het vertrouwen was er dat ik nog wel een paar jaartjes mee zou gaan.

Het punt waar ik echter heel moeilijk mee om kan gaan, is het

feit dat ik nauwelijks meer kan praten. Een spontaan gesprek voeren is er niet meer bij. Ik moet alles een paar keer herhalen, of ik moet het opschrijven. Nou ik kan je vertellen, dat ben je snel zat hoor. De mensen waar ik een gesprek mee probeer te voeren doen echt hun best, maar het is gewoon heel moeilijk. Hierdoor mijd ik zoveel mogelijk gesprekken, of staak ik een gesprek als iemand me niet begrijpt.

Dit is voor mij niet leuk, maar ook voor mijn gesprekspartner niet natuurlijk. Deze voelt zich vaak nog schuldig ook, terwijl hij/zij daar niets aan kan doen.

Door deze extra “handicap” vind ik het allemaal niet zo grappig meer. Thuis lig ik als een dooie op de bank omdat een gesprek voeren een hele opgave is, en als ik de

deur uitga ben ik vrij snel kapot door de lichamelijke en geestelijke inspanning.

Ik vermaak me dagelijks in de keuken. Lekker alleen, een beetje rommelen. Deze momenten vergeet ik even alles om me heen, en heb ik het prima naar mijn zin.

2 Waarom?

Als iemand aan me vraagt hoe het gaat, dan gaat er standaard een duimpje omhoog, en op sociale media maak ik volop geintjes omdat ik niemand wil lastig vallen met mijn ellende. Mensen die dichtbij me staan weten dat er achter dat duimpje en die grappen een hoop verdriet schuil gaat.

Dit verdriet komt voor 99% door het feit dat ik vrijwel niet meer kan praten. Hierdoor raak ik toch in een soort van isolement.

Ik wil het mijn familie niet aandoen, maar soms denk ik wel eens: was ik maar niet meer wakker geworden. Dit zal voor veel mensen als een schok aankomen, maar zo voel ik me nu eenmaal op sommige momenten.

Mijn gezin steunt me door dik en dun. Voor hun is het natuurlijk ook heel zwaar, want naast mijn verdriet hebben ze ook hun eigen verdriet.

Als ik er niet meer ben, dan zal het in het begin flink janken zijn, maar het zal voor hun ook een hoop rust geven.

We moeten natuurlijk niet vergeten dat het in 1991 al over had kunnen zijn. In 2018, 2019 en 2020 had ik opnieuw geluk, dus eigenlijk heb ik niets te klagen.

In al die jaren die ik cadeau heb gekregen, heb ik heel veel mooie dingen mogen meemaken.

3 Bbed

Na de operatie, chemo en bestralingen in 2019 begon het rustig herstellen. Tijdens de laatste controle bij de kno-arts zag alles er boven verwachting goed uit. Ik voelde me ook prima dus ik had eerlijk gezegd niet anders verwacht. Met een glimlach op zijn gezicht hield de arts de deur voor ons open. Ook hij was zichtbaar blij verrast dat het allemaal zo goed ging.

Twee dagen later zat ik thuis op de bank. Terwijl ik een gesprek met Sharon probeerde te voeren, kwam er opeens een hoop slijm in mijn mond (tenminste, dat dacht ik....). Ik liep naar het toilet om het slijm uit te spugen. Al bij de eerste poging kleurde de hele toiletpot rood. Het bleef niet blij één keer, want het bloed bleef maar komen.

Sharon hing gelijk aan de telefoon met de arts, en niet veel later waren we onderweg naar het ziekenhuis

In het ziekenhuis aangekomen, was het zaak om uit te vinden waar het bloed vandaan kwam. Het kon uit mijn mond, mijn keel, maar ook uit mijn maag komen. Terwijl we aan het wachten waren op de arts, begon het bloed opnieuw uit mijn mond te stromen. De verpleging probeerde het bloed met bakjes op te vangen, maar dat was onbegonnen werk en binnen de kortste keren kleurde alles rood.

Er kwam een arts van de maag, lever, darm afdeling om te kijken of de bloeding niet uit mijn mag kwam. Met het blote oog kon zij dit niet constateren, dus ze ging even overleggen of ze dit met een camera konden gaan bekijken.

Terwijl we lagen te wachten, begon er weer een nieuwe bloeding. Later bleek dat ik totaal zo'n 3 liter bloed was verloren. Hierdoor besloten ze met spoed een ct-scan met contrastvloeistof te maken, om te kijken of ze daar iets op konden zien.

Na de scan werd duidelijk dat er een paar aders in mijn keel waren gesprongen. Er werd besloten om gelijk te opereren.

De k.n.o. arts vertelde ons dat er een grote kans zou zijn dat het niet goed af zou lopen, wat natuurlijk hard aankwam. Het was inmiddels al laat op de avond, maar de directe familie werd gebeld.

Terwijl ik naar de operatiekamer werd gereden, nam ik afscheid van Sharon en besepte ik me dat de kans vrij groot was dat dit de laatste keer zou zijn dat ik haar

zou zien. In al die jaren heb ik vrij veel heftige dingen meegemaakt, maar nog nooit ben ik bang geweest. Deze keer was het anders. Ik was heel erg bang om dood te gaan.....

Toen ik wakker werd kreeg ik gelijk te horen dat het gelukt was om de bloedingen te stoppen. Ik was natuurlijk nog heel suf, maar dat bericht drong goed tot me door. Door de gangen van het Erasmus MC, werd ik naar mijn kamer gereden waar Sharon, mijn ouders, mijn zus en mijn twee oudste kinderen zaten te wachten. Ook hun was tijdens de operatie verteld dat de kans op overlijden aanwezig was. De blijdschap was dan aan beide kanten ook heel groot toen we elkaar weer zagen. Ik moest nog een paar dagen blijven omdat de kans op een nieuwe bloeding vrij groot was.